

ת"פ 11125/05/14 - מדינת ישראל נגד עאדל אמסיס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11125-05-14 מדינת ישראל נ' אמסיס

לפני
המאשימה: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אשר פרי

נגד
הנאשם: עאדל אמסיס
ע"י ב"כ עו"ד גבי לסקי

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר הליך שמיעת ראיות ממושך וממצה, בביצוע העבירות הבאות:
 - פגיעה בכבוד דגל המדינה - לפי הוראות סעיף 5 לחוק הדגל, הסמל והמנון המדינה, תש"ט-1949 (להלן - העבירה של פגיעה בדגל).
 - הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו - לפי הוראות סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
 - שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר - לפי הוראות סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.
 - קשירת קשר לעוון - לפי הוראות סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין.
- הנאשם זוכה מהעבירה של השחתת פני מקרקעין, לפי הוראות סעיף 196 לחוק העונשין.
2. עובדות האירועים, שבגינם הורשע הנאשם, נקבעו בהרחבה בהכרעת הדין; והמעין יעין שם. בקצירת האומר, ולצרכי הבהרת הרקע העובדתי לגזר הדין בלבד, יש לציין את העובדות הבאות:
 - עובר ליום 3.5.14 - שהיה סמוך ליום הזיכרון - קשר הנאשם קשר עם גב' ענבל סיני לבצע עבירה מסוג עוון, דהיינו: עבירה של פגיעה בדגלי מדינת ישראל (להלן - דגלי הלאום) בדרך של ריסוסם בצבע אדום.
 - במועד הנ"ל, בסמוך לשעה 04:00, יצאו השניים - גב' סיני והנאשם - מדירתה של גב' סיני, כאשר גב' סיני מצוידת ברובה צבע הכולל מיכל צבע גדול, שאותו נשאה על גבה. המועד היה, כאמור, בסמוך ליום הזיכרון ועל כן דגלי הלאום והעירייה נתלו על עמודי התאורה ברחובות.

- כשהגיעו השניים לרחוב עולי ציון ביפו, בסמוך לשעה 04:25, הם השחיתו שני דגלי לאום ושני דגלי עירייה, שהיו תלויים על עמודי תאורה, בכך שהתזו עליהם, באמצעות רובה הצבע, צבע אדום.
- כשהבחינו השניים בשוטרים הם הפסיקו את מעשיהם ונפרדו מידית. הנאשם פתח בריצה מהירה, לא נענה לקריאות השוטרים לעצור ונתפס רק לאחר מרדף לאורך מספר רחובות. בנוסף, לאחר שנתפס על-ידי השוטרים התנגד הנאשם למעצרו.

3. עוד יש לציין, מתוך הכרעת הדין, את הקביעות הבאות:

ראשית, נסיבות השחתת דגלי הלאום - דהיינו: השחתה בצבע אדום בסמוך ליום הזיכרון - יוצרות קונוטציה ברורה של לעג לקורבן הדמים של המשפחות השכולות. לפיכך מדובר במעשה פוגעני במיוחד ואף נבזי במישור המוסרי, אשר קיימת לגביו ודאות קרובה כי יגרום לפגיעה ממשית וקשה ברגשות הציבור (ר' בפסקה 49 להכרעת הדין).

שנית, הגם שב"כ הנאשם חזרה וטענה כי מדובר במעשה של מחאה פוליטית - שטיבה לא הובהר - הנאשם עצמו לא טען זאת ואף הכחיש את עצם השתתפותו במעשים. יתר על כן, הנאשם מסר בתחילה גרסה כוזבת בחלקה והודה באמת טיפין טיפין, רק לאחר שהוטחו בו ראיות מפלילות (ר' בפסקה 7 ובפסקה 33 להכרעת הדין).

שלישית, מתוך עדותה של גב' סיני - שזומנה כעדת הגנה - עולה כי לפי סברתה יש בהנפת דגלי הלאום ביפו משום פגיעה קשה ברגשות האוכלוסייה הערבית המתגוררת שם; הגם שלא ברור אם הטענה היא שהנאשם - שאינו תושב יפו - שותף לסברה זו. ואולם, אם זה אמנם היה הרקע למעשים, לא זו בלבד שבהתיימרות לייצג את האוכלוסייה הערבית ביפו יש יותר מקורטוב של התנשאות דווקא כלפי אוכלוסייה זו, אלא שבעשיית מעשים כנ"ל בסמוך ליום הזיכרון - כביכול בשם האוכלוסייה הערבית ביפו - יש אף כדי לעורר איבה ומדנים בין האוכלוסיות השונות בעיר; ומכאן חומרתם הרבה (ר' בפסקה 36 ובפסקה 46 להכרעת הדין).

4. להשלמת רקע הדברים יש לציין כי גב' סיני הועמדה לדין בנפרד, בבית משפט זה, בפני כב' השופטת י' פרדלסקי (ר' ת.פ. 11153-05-14 **מדינת ישראל נ' סיני**; להלן - התיק המקביל). כפי שעולה גם מעובדות כתב האישום שלפניי, חלקה של גב' סיני בפרשה דנא היה דומיננטי מחלקו של הנאשם, הגם שגב' סיני לא נמלטה מהשוטרים.

להבדיל מהנאשם דנא, גב' סיני הודתה בעובדות כתב האישום מתוקן שהוגש נגדה במסגרת הסדר דיוני. במסגרת הסדר זה הופנתה גב' סיני לקבלת תסקיר שירות המבחן, בטרם הרשעה, הגם שהמאשימה עתרה לא רק להרשעה אלא גם להשתת ענישה מחמירה, שתכלול מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בסופו של דבר החליטה כב' השופטת פרדלסקי, בתיק המקביל, להרשיע את גב' סיני. בגזר הדין קבעה כב' השופטת פרדלסקי כי מתחם העונש ההולם בעניינה של גב' סיני הינו בין עונש הצופה פני עתיד לעונש של 8 חודשי מאסר בפועל, וגזרה את דינה של גב' סיני למאסר מותנה בן 5 חודשים ולקנס בשיעור של 3,000 ₪.

ב. תסקיר שירות המבחן:

5. תסקיר שירות המבחן מתאר בהרחבה את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, יליד שנת 1995, כבן 22 שנים כיום, נשוי ואב לתינוקת. הנאשם הינו בעל השכלה תיכונית, העובד לדבריו כמורה

למוזיקה בעמותות ובמרכזים קהילתיים ובנוסף בתחום הגרפיקה והסאונד בתיאטרון.

6. הנאשם נולד וגדל בעיר רמלה, בה הוא מתגורר גם כיום. נסיבות חייו מתוארות כמורכבות, בשל ההבדלים בין החברה הערבית-נוצרית שבמסגרתה גדל לבין החברה היהודית, שבה ביקש להשתלב. דא עקא, שהנאשם התקשה להשתלב בחברה היהודית, בין השאר בשל מחאתו נגד ה"ממסד הישראלי".
7. בהתייחס לעבירות, שבביצוען הורשע הנאשם, צוין בתסקיר כי הנאשם נוטל אחריות ומביע חרטה על הפגיעה ברגשות תושבי יפו, אך לא על עצם הפגיעה בסמלי המדינה. הנאשם טען בפני שירות המבחן כי בעת המעשים הוא היה מצוי תחת השפעת אלכוהול וסמים קלים, אך הוסיף כי הסכים עם דבר המחאה ואופן ביטוייה כשברקע רצונו למצוא חן בעיני שותפתו. הנאשם ציין עוד, כי כיום הוא מבין שפעל באופן לא בוגר ושקול והיום לא היה מבטא את מחאתו באופן כזה.
8. שירות המבחן התרשם כי דעותיו האנטי-ממסדיות של הנאשם התמתנו כחלק מהליך התבגרותו, הגם שהנאשם נוטה להיגרר בסיטואציות חברתיות ומתקשה בהפעלת שיקול דעת בנסיבות חברתיות. יתר על כן, הנאשם מצוי במעגלים חברתיים המזדהים עם עמדותיו ועסוק בסכסוך הישראלי-פלסטיני; ועל כן מצוי בסיכון, במצבים בהם הסכסוך מחריף, להתנהגות פורצת גבולות. חרף זאת, בהתחשב בעברו הנקי של הנאשם, כמו גם בחשש כי ההרשעה תחבל בפרנסתו של הנאשם, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשם ולהסתפק בעונש של שירות לתועלת הציבור.

ג. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

(1) הראיות מטעם המאשימה ועיקר טיעוני בא-כוחה:

9. המאשימה לא הציגה ראיות לעניין העונש. במישור העונשי מלכתחילה ביקשה המאשימה לעתור - נוכח נסיבות האירוע כפי שנקבעו בהכרעת הדין - לענישה מחמירה שתכלול מאסר בפועל לתקופה שניתן לרצותה בעבודות שירות. ואולם, נוכח גזר הדין שניתן בעניינה של גב' סיני בתיק המקביל - גזר דין שעליו לא ערערה המאשימה - צמצמה המאשימה את עתירתה. בנסיבות אלה ציין ב"כ המאשימה, נוכח עקרון אחידות הענישה, כי המאשימה תעתור לאימוץ הקביעות בתיק המקביל גם בעניינו של הנאשם.
10. באשר לערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה מביצוע עבירה של פגיעה בדגל, כמו גם חומרתה של עבירה זו, הפנה ב"כ המאשימה לפרשת **אסתרוביץ** (ת.פ. (שלום י-ם) 5224-07-12 **מדינת ישראל נ' אסתרוביץ** (2014); ע"פ (מחוזי י-ם) 31749-05-15 **אסתרוביץ נ' מדינת ישראל** (2015); רע"פ 797/16 **אסתרוביץ נ' מדינת ישראל** (2016)).
- יוזכר כי בפרשת **אסתרוביץ** - שנדונה גם במסגרת הכרעת הדין, הגם שאז טרם ניתנה החלטת בית המשפט העליון הדוחה את בקשת רשות הערעור - הורשע אדם בעבירה של פגיעה בכבוד הדגל, בכך שבסמיכות ליום הזיכרון הסיג גבול ונכנס לאתר הנצחה בגבעת התחמושת, הצית חבל שעליו היה תלוי דגל ישראל והדגל נפל על הקרקע. על הנאשם דשם - שהורשע גם בעבירות נוספות, לרבות בגין ריסוס כתובות נאצה - נגזרו שישה חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכן מאסר מותנה.
11. ב"כ המאשימה התייחס לנסיבות החומרה שבהן בוצעו העבירות בעניינו, כפי שנקבעו בהכרעת הדין, והדגיש כי עסקינן במקרה בו מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא רבה. מעבר לכך שעבירה של פגיעה בדגל פוגעת ככלל ברגשות הציבור - כאשר ההגנה מפגיעה כזו היא הערך המוגן על ידי העבירה

- במקרה הספציפי דנא דובר גם בפגיעה בוטה ברגשותיהן של המשפחות השכולות נוכח עיתוי ביצוע העבירות ונסיבות ביצוען. בנסיבות אלה, על פני הדברים לא מדובר במקרה העומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לעניין ענישה ללא הרשעה. יתר על כן, הנאשם גם לא הציג ראיות של ממש לפגיעה בתעסוקתו, כאשר המכתבים שהציג (ס/1 וס/2) הינם רק מחלק ממקומות עבודתו.

12. ב"כ המאשימה ביקש גם להפנות את תשומת הלב לעמדתו הלא ברורה של הנאשם ביחס למעשים שבביצועם הורשע. מחד גיסא, בטיעון מטעם הנאשם נטען כל העת כי מדובר במחאה לגיטימית במסגרת חופש הביטוי, אך מאידך גיסא הנאשם בעדותו מעולם לא טען כך ואף הרחיק עצמו מהמעשה בטענה לשכרות. גם במסגרת דברי הנאשם לשירות המבחן, שבהם אמנם הזכיר פעולת מחאה, טען הנאשם כי היה נתון להשפעת אלכוהול ואף הוסיף וציין סמים קלים.

ב"כ המאשימה עתר אפוא להותיר את ההרשעה על כנה ולהשית על הנאשם עונשים זהים לאלה שהושתו על גב' סיני בתיק המקביל.

(2) הראיות מטעם הנאשם ועיקר טיעוני באת-כוחו:

13. ב"כ הנאשם הגישה, כראיות לקביעת העונש, מכתבים משתי עמותות שבמסגרתן עובד הנאשם. **האחד**, מכתב מעמותת תיאטרון אלסראיא ביפו (ס/1); **והשני**, מעמותת הרמוניקה (ס/2). בשני המכתבים מצוין כי הנאשם עובד בעמותות וכן כי אם "יורשע בעבירה פלילית כלשהי" הן יאלצו לוותר על שירותיו.

14. ב"כ הנאשם ביקשה, בפתח טיעוניה לעונשו של הנאשם, לטעון להיעדר חוקתיות העבירה של פגיעה בדגל, וזאת על רקע תיקון החקיקה שהחמיר את הענישה בגין עבירה זו. ואולם, טיעון זה אינו במקומו שכן החוק המתוקן אינו חל על הנאשם וממילא מדובר בשאלה שאינה טעונה הכרעה בתיק דנא כלל ועיקר.

15. לגופו של עניין טענה ב"כ הנאשם כי עמדת המאשימה בעניינו של הנאשם, דהיינו עתירתה להשתת ענישה זהה לזו שהושתה על גב' סיני, אינה במקומה, שכן חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הינו פחות. אמנם הנאשם, להבדיל מגב' סיני, עמד על ניהול משפט מלא, אך זוהי זכותו לפי דין ולא ניתן לזקוף זאת לחובתו.

16. ב"כ הנאשם חזרה על טענותיה לאכיפה בדרנית, שנדחו בשלב הכרעת הדין, וזאת כנימוק לביטול הרשעתו של הנאשם. היא הדגישה כי היו בעבר מקרים של פגיעה בדגל, שבהם לא הועמדו חשודים לדין בשל שיקולים של חופש הביטוי, ועובדה זו צריכה למצער להשפיע על סוגיית ההרשעה.

17. ב"כ הנאשם לא הציגה תקדימים שבהם הוחלט על ביטול הרשעה בעבירה של פגיעה בדגל, אך ביקשה להשוות את עניינו של הנאשם לעפ"ג 5649-09-11 (מחוזי מרכז) **אפרתי נ' מדינת ישראל** (19.1.12). באותו מקרה בוטלה הרשעה בעבירה של העלבת עובד הציבור, כאשר דובר בנאשם שקרא לחיילים "נאצים", ולשיטת ב"כ הנאשם אין הבדל במידת הפגיעה ברגשות בין המקרה הנ"ל למקרה דנא. מנגד טענה ב"כ הנאשם, כי אין להשוות בין עניינו של הנאשם לבין פרשת **אסתרוביץ**, שכן שם דובר גם על ריסוס כתובות נאצה פוגעניות, במספר הזדמנויות.

18. ב"כ הנאשם עתרה אפוא לאימוץ המלצות תסקיר שירות המבחן, לביטול ההרשעה ולהשתת

עונש של של"צ בלבד. בהקשר הוסיפה ב"כ הנאשם והדגישה כי עסקין בנאשם צעיר, שביצע את העבירות בעת שהיה "בגיר צעיר" כחלק מ"מרד נעורים", שכיום התחתן והינו אב לתינוקת, אשר הינו נטול עבר פלילי לפני או אחרי הפרשה דנא.

19. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הלין תחילה על השוואת עניינו למעשיו של **אסתרוביץ**. לאחר מכן עתר הנאשם לרחמי בית המשפט - טען כי עשה את המעשים בהיותו צעיר, כי כיום התחתן והקים משפחה, וביקש כי תינתן לו הזדמנות להמשיך את חייו וחיי משפחתו.

סוגיית ההרשעה:

ד.

20. דין הוא, כי משהוכחו בבית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. הימנעות מהרשעה הינה חריגה ואפשרית רק בהתקיים שני התנאים המצטברים, שנקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337 (1997) (להלן - הלכת **כתב**), דהיינו: **ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ו**שנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (שם, בעמ' 342).

21. במקרה דנא שני התנאים אינם מתקיימים. באשר לתנאי **הראשון**, כעולה מתסקיר שירות המבחן הנאשם עובד כיום במגוון עבודות. הנאשם אמנם הגיש מכתבים משתי עמותות בהן הוא עובד, שבהם צוין כי אם יורשע "בעבירה פלילית כלשהי" שתי העמותות המדוברות לא יוכלו להמשיך להעסיקו (ר' ס/1 וס/2). ואולם, מדובר באמירות לקוניות וסתמיות, ולא ברור מהן מדוע הרשעה פלילית "כלשהי" תוביל אוטומטית להפסקת ההעסקה.

22. באשר לתנאי **השני**, אף הוא אינו מתקיים, שכן נסיבות ביצוע העבירות, כפי שנקבעו בהכרעת הדין הינן חמורות (ור' גם בפסקה 3 דלעיל). יש לציין, בהקשר זה, כי בהכרעת הדין נדחתה באופן ספציפי טענה ההגנה שמעשיו של הנאשם הינם קלי ערך בהשוואה למעשים מושא פרשת **אסתרוביץ**, כלהלן:

אין... כל אפשרות לקבל את טענת ב"כ הנאשם, שלפיה המעשים דנא הינם מעשים קלי ערך, הפחותים בחומרתם ממעשיו של אסתרוביץ. יוטעם, כי בפרשת אסתרוביץ לא דובר כלל בהשחתת דגל הלאום אלא אך בשריפת חבל שעליו הוא היה תלוי, באופן שהוא הושלך לקרקע. למרות זאת, בית המשפט המחוזי אישר את ההרשעה בעבירה של פגיעה בדגל, וזאת בשל הצטברות הנסיבות דשם, שכללו ריסוס כתובות בגנות המדינה וסמיכות זמנים ליום הזיכרון (ר' בפרשת אסתרוביץ, בפסקה 21). הנה כי כן, דווקא בפרשת אסתרוביץ ראה בית המשפט חומרה יתרה בפגיעה בדגל בסמיכות ליום הזיכרון, והדברים רלוואנטיים כמובן גם לענייננו.

בנסיבות אלה, פשיטא כי גם אין לקבל את טענת ההגנה, שלפיה במקרה דנא מתקיים הסייג של זוטי דברים לפי הוראות סעיף 34 לחוק העונשין. ב"כ הנאשם חזרה וטענה כי מדובר בסך הכל ב"צביעה" של שני דגלים ברחוב צדדי, אך יש לזכור כי הנאשם וגב' סיני נתפסו בכך, במהלך ביצוע העבירות. לא זו אף זו: ההצטיידות מראש במיכל צבע גדול הנישא על הגב - להבדיל, למשל, ממיכל צבע קטן הנישא ביד - אף מלמדת על כוונה ממשית להשחתת דגלים בקנה מידה גדול. מכל מקום, כך או כך, מדובר במעשה ברף חומרה גבוה בהתייחס להגדרת

העבירה ועל כן לא זהו המקרה ולא אלה הן הנסיבות שבהן מתגבש הסייג של זוטי דברים (ר' בפסקאות 50-51 להכרעת הדין).

23. עוד יש לציין, לעניין התנאי השני, כי נטילת האחריות של הנאשם היתה מוגבלת למדי; וזאת הן בפני שירות המבחן והן בדברו האחרון לעונש. בהקשר זה יוטעם, כי בדברו האחרון לעונש לא הביע הנאשם כל חרטה ואף לא צער על מעשיו; גם לא בהקשר של פגיעת המעשים בתושבי יפו והחשש מליבוי מדנים ואיבה בין חלקי האוכלוסייה השונים ביפו עקב מעשיו.

יתר על כן, בתסקיר שירות המבחן מצוינת נטיית הנאשם להיגרר בסיטואציות חברתיות, עד כדי סיכון להתנהגות פורצת גבולות. משכך, דווקא השארת ההרשעה על כנה, בלויית ענישה צופה פני עתיד, תהווה גורם מציב גבולות ומרתיע עבור הנאשם.

אשר על כן אני דוחה את בקשת הנאשם לביטול ההרשעה בעניינו.

ה. ההכרעה לעניין העונש:

24. ההיבט המרכזי במישור הענישה בענייננו הינו עקרון אחדות הענישה. אמנם בפרשת **אסתרוביץ** הוטל עונש חמור של מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, אך נקודת המוצא בענייננו צריכה להיות גזר הדין בתיק המקביל, שכיום הינו גזר דין חלוט, שכן מדובר באותה פרשה עובדתית.

25. עוד יש לציין, כי אין ולא יכולה להיות מחלוקת שחלקה של גב' סיני בפרשה היה דומיננטי מזה של הנאשם. לפיכך, מקובלת עליי טענת ב"כ הנאשם כי אין לקבל את עתירת המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם זהה למתחם שנקבע בתיק המקביל, שהרי חלקו של הנאשם היה פחות מחלקה של גב' סיני (ר' גם בהוראות סעיף 40ט(א)(2)). לפיכך אני קובע כי מתחם העונש ההולם, בעניינו של הנאשם, הינו בין ענישה צופה פני עתיד לבין עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות.

26. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ניתן להסתפק, במקרה זה, ברף הענישה התחתון, חרף נטילת האחריות החלקית בלבד. זאת, במיוחד על רקע עברו הנקי של הנאשם לפני וגם אחרי הפרשה דנא, גילו הצעיר, ונסיבותיו האישיות והמשפחתיות כפי שפורטו בהרחבה לעיל.

27. אשר על כן - ובהתחשב במכלול השיקולים לכך חומרה ולכך קולה, שפורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה מהעבירות בהן הורשע.

(ב) קנס בסך ₪ 2,000 או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בארבעה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.8.17 ובכל ראשון לחודש שלאחריו.

היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד, תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, יום רביעי כ' סיוון תשע"ז, 14 יוני 2017, במעמד הצדדים.